

С В Я Т А Т А

Азъ те знамъ, Богородице бледа,
съ младенецъ осиянъ на колѣне.
Твоятъ погледъ е странно загледанъ,
твойтъ устни нашепватъ моление.

Мждреци бѣловласи и славни,
предъ нозетѣ ти ничкомъ склонени,
за отрока, предреченъ отдавна,
сж дошли на свето поклонение. —

И наричатъ го Синъ на небето,
и наричатъ го Царъ на земята,
но ти чувашъ: — другъ друга любете,
и надъ люлката виждашъ — Разпятие.